

[Tredje næstformand]

intern aftale om finansiering og forvaltning af Fællesskabets bistand.

(Beslutningsforslag nr. B 36. Fremsat 24/1 80).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Vi må have ro i salen.

Karen Dahlerup Andersen (S):

I forbindelse med indtrædelsen i EF i 1973 meddelte den danske regering, at den agtede at arbejde for et åbent og udadvendt EF, som anerkendte sit ansvar for at medvirke til økonomisk fremgang i den fattige del af verden. Denne linje kom bl. a. til udtryk i forhandlingerne om den første Lomékonvention, som trådte i kraft i 1975, og som i mange henseender var et godt grundlag for samarbejde mellem EF og en række udviklingslande, omfattende nogle af de allerfattigste lande på Jorden.

Der kan naturligvis altid rettes kritik mod aftaler af denne karakter, og det blev der også over for den første Lomékonvention. Den kritik, der fremkom, gik imidlertid først og fremmest ud på, at der ikke blev gjort nok, medens der stort set var enighed om, at de hovedelementer, der indgik i aftalen, var de rigtige, nemlig handel, bistand, råvareindtægtsstabiliserende foranstaltninger og samarbejde vedrørende industri og landbrug.

Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning går ud på, at når den nuværende konvention udløber i marts måned, afløses den af en ny konvention, der er opbygget omkring de samme hovedprincipper, men med en række forbedringer og ajourføringer. Jeg kan på socialdemokratiets vegne give tilslutning til forslaget ud fra følgende betragtninger:

For det første er der tale om et samarbejde mellem EF og 58 udviklingslande. Det er nødvendigt at udbygge samarbejdet mellem industrilandene og udviklingslandene; et samarbejde mellem regionale økonomiske organisationer af denne type er en af mulighederne. Det er efter min opfattelse betydningsfuldt, at Lomé-samarbejdet omfatter flere ...

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Der er stadig væk for meget uro både i salen og i sidegangen.

Karen Dahlerup Andersen (S):

... af de allerdårligst stillede udviklingslande, som herigennem får en hårdt tiltrængt bistand til deres økonomi.

For det andet har udviklingslandene betydelig indflydelse på udformningen af Lomékonventionen og derfor de grundlæggende regler for samarbejdet. Konventionen er blevet forhandlet mellem EF og de pågældende udviklingslande, den er et ægte udtryk for et kompromis mellem industrilanden og udviklingslandenes interesser. Udviklingslandene har selv haft mulighed for at fremføre deres ønsker om forbedringer og ajourføringer, og der er således ikke tale om, at EF hen over hovedet på udviklingslandene eller imod disses interesser har gennemtrumfet et samarbejdsmonter ensidigt i industrilandenes interesse.

Jeg skal nævne nogle hovedpunkter i aftalen og omtale den betydning, disse spørgsmål ifølge min vurdering kan få for udviklingslandene, henholdsvis industrilandene. Der er hele handelsområdet, og der er bistandsområdet, som jo nu giver et betydeligt beløb, der kan anvendes til landbrug, til infrastruktur og til projekter inden for uddannelses- og sundhedssektoren. Det er efter min formening en fornuftig fordeling, også fordi der til særlig fattige lande ydes en stor bistand til fremme af landbrugssektoren. Det er af afgørende betydning, at en række lande får mulighed for at brødføde befolkningerne.

Jeg skal også pege på Stabex-ordningen, som er blevet udvidet, og som har været til gavn for nogle af de allerfattigste lande. Jeg skal nævne den nye styring af investeringerne, som vil give en værdifuld mulighed for AVS-landene og stimulere industrilandene til at investere i AVS-landene.

Jeg kan som konklusion sige, at socialdemokratiet finder, at den nye Lomékonvention er udtryk for et tilfredsstillende samarbejde mellem industri- og udviklingslandene. Forslaget er selvfølgelig ikke perfekt, og det er da også muligt, at vi på nogle punkter gerne havde set en anden løsning, men vi erkender, at forhandlingsresultatet, som altså er et forhandlingsresultat, man er kommet til i